

«Ο γέρος και η θάλασσα» είναι ένα βιβλίο που δεν έπαψε να με εντυπωσιάζει από την πρώτη έως και την τελευταία σελίδα. Όταν ολοκλήρωσα την ανάγνωσή του και κατάλαβα ότι το ψάρι το είχαν καταβροχθίσει οι καρχαρίες, η αλήθεια είναι ότι αρχικά απογοητεύτηκα, καθώς περίμενα ότι στο τέλος ο γέρος θα δικαιωνόταν, με κάποιον τρόπο, για τον κόπο του. Έπειτα όμως συνειδητοποίησα ότι ένα τέλος που θα άφηνε μια αίσθηση ευχαρίστησης και ολοκλήρωσης δεν θα άρμοζε σε αυτή την ιστορία. Αντίθετα, αυτό το σκληρό μάλλον και δυσάρεστο τέλος αντιπροσωπεύει καλύτερα το συγκεκριμένο ανάγνωσμα. Ο Σαντιάγκο δεν ζει σε έναν ιδανικό και φανταστικό περιβάλλον, αλλά σε έναν σκληρό κόσμο, τον πραγματικό. Η προσπάθειά του καθενός μας δεν ανταμείβεται πάντα όπως θα περιμέναμε, ακόμα κι αν έχουμε αφιερώσει κάθε κομμάτι του εαυτού μας σε έναν στόχο. Ο Σαντιάγκο δεν αποτελεί εξαίρεση, είναι ένας άνθρωπος που έφτασε απίστευτα κοντά στο να εκπληρώσει την επιθυμία του, αλλά απέτυχε. Έτσι είναι η ζωή. Κάποιες φορές πρέπει να ξαναπροσπαθήσεις, για να εκπληρώσεις τον στόχο σου, και κάποιες άλλες ίσως να μην υπάρχει καν δεύτερη ευκαιρία. Δεν ξέρω ποιο μήνυμα

πραγματικά ήθελε να δώσει ο συγγραφέας, αλλά ξέρω πως αυτό το βιβλίο με έκανε να σκεφτώ. Με έκανε να σκεφτώ για τον κόσμο αλλά και για την ίδια μου τη ζωή.

Πέτρος Ντουράκης